

hvad det nu kan være, til den og den Pris. Disse Hænder sluttet saa paa den Maade, at vedkommende Køber skal betale ret smaa Afdrag med bestemte Mellemrum, men der er tillige vedtaget den Bestemmelse, at de aldrig saa Papiret i Hænde, før de have betalt det fulde Beløb, og hvis de skulde udeblive med noget Afdrag, er alt, hvad de have betalt, konfiskeret til Fordel for Sælgeren, og vedkommende Køber faar slet ingen Ting. Det er et Misbrug, som det er mig personlig bekendt, i meget høj Grad gaar i Svang her i Landet. Jeg anser det derfor for at være et meget stort Gode, at man gør, alt hvad man kan for at forpurre saadanne Ting. Men det staar jo ganske vist i Forbindelse med, hvad den sidste ærede Taler (Knudhø) ytrede, at det i Særdeleshed vedkommer Kolportagen. For mig staar det ogsaa saaledes, at det er der, Faren ligger. Det er Kolportagen, der er farlig; men det er ikke farligt, at en Mand, som ellers forstaar sig paa sine Ting, naar han har Øyst til at købe saadanne Papirer, kører dem, thi derved gør han ikke Skade mod andre end mod sig selv, hvis han kommer til at lide Tab. Jeg skulde mene, at det, der væsentlig burde tages Sigte paa ved dette Forslag, netop er det, at gøre det umuligt at drive Kolportage. — Jeg skal dertil føje, at hvis man vedtager Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, vil man jo vistnok være udsat for, at de Forretninger, der findes her i Kjøbenhavn af denne Art, simpelt hen forlægge deres Sæde uden for Kongeriget Danmarks Grænser, at de f. Eks. gaa til Hamborg og derfra paa alle de Maader, som staa til deres Raadighed, udfende de Tilbud, som her er Spørgsmaal om. Det er et stort Spørgsmaal, om man er særlig godt tjent med, at man indretter sig paa den Maade, at man ikke har vedkommende her i Landet, saa man i paakommende Tilfælde kunde gøre dem ansvarlige for deres Synder, men har dem boende uden for Landet, hvor man ikke vil kunne ramme dem.

I øvrigt er jeg ganske enig med den sidste ærede Taler i dette, at det Kriterium, man har anført i Lovforslagets § 1 med Hensyn til Rentens Størrelse aldeles ikke passer eller er hensigtsmæssigt. Jeg skal f. Eks. nævne, at der eksisterer tyrkiske Præmieobligationer, som lyde paa 4 pCt. Rente, og som udtrækkes med Præmier. Det er altsaa rentebærende Papirer, men vel at mærke: Renten udbetales aldrig. Det er noget, Alverden ved, og ingen Menneſter, som købe disse Papirer og ellers vide Bested med, hvad de gøre, gøre Regning paa at faa denne

Rente. Men hvad der er lige saa bekendt, er dette, at desom saadanne Obligationer udtrækkes med Præmie, bliver Præmien betalt; det er ganske sikkert, saaledes gaar det til. Disse Obligationer noteres under Hensyn til Muligheden af en Udtrækning med en Præmie med visse Beregninger, man kan gøre, men ingenlunde under Hensyn til, om de vedkommende faa den Rente, de lyde paa. Et saadant Papir er ganske særlig en Lotteriseddel og dog et Papir, som efter denne Lov vil kunne sælges her i Landet. — Jeg skal dertil endnu føje, at det forekommer mig ikke at ville være ganske rigtigt at ville forbyde Salget af de Papirer, som nu for Tiden findes her i Landet. Det er, forekommer det mig, ikke tilstrækkeligt at sige, at man har en Frist til 1ste Oktober 1895 til at stille sig af med de Papirer, man maatte have. Det er jo haardt nok at skulle paalægge Besidderne af saadanne Papirer at stille sig af med dem inden en vis Frist, saaledes at de efter denne Fristis Udløb ikke ville kunne sælge dem her i Landet, men være henviste til at eksportere dem. Det forekommer mig ikke at være særlig heldigt; der kunde komme ikke saa faa Tilfælde, hvor man kunde komme i stor Forlegenhed derved. Hvis man efter den 1ste Oktober 1895 finder saadanne Papirer i et Dødsbo, skal man ikke kunne sælge dem her i Landet, men man maa nødvendigvis eksportere dem.

Jeg slutter mig for saa vidt til den sidste ærede Taler, som jeg synes, Lovforslaget trænger til at laves noget om, men jeg er en saadan Ven af Lovforslagets Tanker, at jeg vilde sætte særlig høj Grad af Pris paa, om man kunde blive enig om dets Gennemførelse allerede i denne Samling.

Det. Hansen: Det glædede mig af den første ærede Talers (Knudhø's) Udtalelser i Dag at se, at der er Næmhed for, at det høje Ting vil underkaste denne Sag en noget mere alvorlig Prøvelse, end den har faaet i det andet Ting. De Herrer ville vide, at den er gaaet igennem det andet Ting uden Udvalg. Den højtærede Justitsminister, der har forelagt Lovforslaget, erklærede i det andet Ting lige over for en Taler af Handelsstanden, at han, den ærede Justitsminister, ikke havde noget videre Rødskab til disse Præmielodder. Jeg tror ogsaa, at Sagen er i og for sig saa vanskelig, at der maa stælnes ganske anderledes, end der er gjort i Lovforslaget, og at Lovforslaget, som det foreligger nu, aldeles ikke vil ramme der, hvor man netop ønsker at ramme. Det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Knudhø) fremhævede, at det, som